

I tant que en duia!

Un relat de: [Nurai](#)

Duia vida. Sí, duia vida.

Transportava vida amb puntualitat rigorosa.

Allotjava vida amb tendresa inconscient i blanor alegre.

Sota la mirada adulta, s'amagava un cor de nena i la rodonesa d'aquella tupina.

Duia vida, sense necessitat de farcell, només amb el seu propi cos de clofolla.

Arrossegava aquella panxa amb l'arqueig del seu somriure i les mirades dels altres tiraven confetti a aquella feminitat accentuada.

Queixar-se de qualsevol fotesa hagués estat imprudent davant l'honor de ser dona en aquell instant.

Corbes arreu, com a símbol de força, substituïen qualsevol aresta captiva dels records del passat.

Cap bolet al-lucinogen podria enfilar-se com la saba que duia dins.

La gentilesa aflorava sense aturador i a cada pas sentia l'olor dels boixos en un sender humit.

I duia vida, sí. Talment com si d'un espectacle es tractés no volia amagar-ho ni dissimular-ho cap mil·lèsima de segon.

Tota ella era més que una dona i instintivament duia el secret de la humanitat als nítols de la seva ànima.